

SZTE hírek

Nemcsak az egyéni előrelépésért, de a szakmai közösségért is sokat tenni - Interjú Dr. Szabó Évával

2018. július 18.

A Magyar Pszichológiai Társaság Társasági Emlékérmét vehette át Dr. Szabó Éva, habilitált egyetemi docense, az SZTE BTK Pszichológiai Intézet és a Szociál- és fejlődéslélektani Tanszék vezetője. Az elismerésről, a Társaság idei Országos Nagygyűléséről és az ehhez kapcsolódó szakmai tevékenységéről Durkó Ágnes kérdezte.

Cikk nyomtatás

Link küldés

Tetszik 0

Tweet

Mesélne pár szóban a Magyar Pszichológiai Társaságról? Ön mióta tagja?

A Magyar Pszichológia Társaságnak 1985-86 óta vagyok tagja, kezdetben csak a Szociálpszichológiai Szekciónak, majd 1986-tól az újonnan megalakult Iskolapszichológiai Szekciónak is – ennek 2012 óta vagyok az elnöke.

A Társaság az ország egyik legrégebbi társasága, és igazából az egyetlen olyan tudományos szervezet, amely a pszichológia területén tevékenykedő kutatókat, oktatókat, szakmabelieket fogja össze, de lehetőségeket biztosít a gyakorló szakembereknek is. A Társaság a tudományos közélet szervezésében vállal jelentős szerepet, és biztosítja a tagjai számára a szakmai tájékozódást, a kapcsolattartást. Minden évben rendez konferenciát, melyek 300-400 fős tudományos seregszemlék, ezek során mutathatjuk be tudományos eredményeinket, lehetőség nyílik ezek megvitatására is.

Az emlékérmét évente adományozzák oda és legfeljebb két ember kaphatja meg. Ön szerint mivel járult hozzá a legintenzívebben ahhoz, hogy kiérdemelje ezt az elismerést?

Már maga az „emlék” szó is arra utal, hogy ezt az elismerést olyan személy kaphatja meg, aki hosszú évek vagy akár már évtizedek óta aktívan dolgozik a Társaságért. Én több mint 30 éve vagyok a tagja, és ezalatt az idő alatt a Dél-magyarországi Tagozat tagjaként több rendezvényt szerveztem: például minden évben megrendeztük a Pszichológia Napját itt, Szegeden. De az Iskolapszichológiai Módszertani Bázissal közösen most már második éve tudományos vándorgyűléseket is szervezünk, kifejezetten iskolapszichológusok számára. Ez egyrészt a társaságon belüli tevékenység, de ami még fontosabb, kaput nyit a gyakorlók felé is.

2016 óta az elnökségnek is tagja vagyok, valamint 2017-ben mi szerveztük a XXVI. Országos Tudományos Nagygyűlést itt, Szegeden, az egyetem támogatásával, ez is egy nagyon jól sikerült konferenciarendezvény volt. Azt gondolom, hogy a társaság vezetése úgy ítélte meg, hogy az elmúlt 30 évben sok olyan tevékenységet végeztem, ami népszerűsítette a szervezetet, segített a Társaság és a

gyakorlók közötti kapcsolat megteremtésében, és a különböző rendezvények szervezésével sok saját energiát fektettem a Társaság működésébe.

Milyen érzés volt megtudni, hogy idén Önt éri ez a megtiszteltetés? Hogyan döntenek erről és mikor tudta meg?

Az őszi közgyűlésen döntöttek a díjazásokról, még valamikor novemberben. Az elnökség terjeszti elő, és a vezetőség szavazza meg, hogy kinek ítélik oda az emlékérmét, valamint a Pszichológiai Társaság további kitüntetéseit is. Erre a díjra nem egyes személyek, hanem a szekciók terjeszthetik fel a tagjaikat, és ami számomra ebben a legnagyobb jelentőséggel bírt, hogy engem a Szociálpszichológiai Szekció terjesztett fel. Ennek voltam először tagja és jelenleg is az vagyok, de az Iskolapszichológiai szekcióhoz köthetőek az aktív tevékenységeim. Így számomra különösen jó érzés volt, hogy bár az Iskolapszichológiai Szekció tagjai is támogattak, mégis egy olyan szakmai csoport jelölt erre, aki már, némileg kívülről nézve, ugyanúgy elismerte és elismerésre érdemesnek tekintette a munkámat.

Mit jelent önnek ez a kitüntetés a jövőre nézve, esetleg jár-e valamilyen kiváltsággal?

Az ember a munkája során nagyon sok olyan tevékenységet végez, ami a többség számára láthatatlan. Ez kicsit talán hasonlít a házimunkához: leginkább akkor tűnik fel, hogy mennyire fontos, amikor valaki nem végzi el, addig teljesen természetes. Az emlékéremmel egy társadalmi jellegű, és nem annyira látványos, de hosszú időn keresztül végzett tevékenységet ismernek el. Ez rámutat arra, hogy nem csak olyasmit érdemes csinálni, ami akár országosan látványos eredményeket mutat fel, hanem igenis szükség van az olyan típusú munkára is, ami talán háttérmunkának tűnik, de az évek során mégis beérik a gyümölcse – emiatt is örülök nagyon ennek az elismerésnek.

Úgy gondolom, hogy ez most egy mérföldkő, ami papíron nem kötelez semmire, és különleges kiváltsággal sem jár, ugyanakkor morálisan mégis arra sarkall, hogy folytassam tovább azt a munkát, amit eddig is végeztem. 2020-ig még én leszek az Iskolapszichológiai Szekció elnöke, de maradok utána is vezetőségi tag. Ez a díj számomra azt jelenti, hogy még lelkesebben és nagyobb kedvvel végezzem azt, amit eddig is, hiszen az elismerés azt mutatja, hogy jó úton haladok.

Milyen céllal utazott el a Társaság XXVII. Országos Tudományos Nagygyűlésére, esetleg adott-e elő a fórumon?

A Nagygyűlést évente szervezik meg, kollegáimmal közösen szervezett szimpóziummal készülünk, vagy önálló előadással, esetleg kerekasztal-beszélgetésen veszek részt. Az idei Nagygyűlésen a Szegedi Tudományegyetemen végzett Tanulás Erőforrás Kutatás eredményeit mutattuk be, amit nagy érdeklődéssel és támogatással fogadtak.

Minden ősszel, így jövő ősszel is lehetőséget biztosítunk az elsőévesek számára, hogy részt vegyenek egy olyan kutatásban, amelyben felmérjük azokat a pszichológiai képességeiket, erőforrásaikat, amik feltétlenül szükségesek ahhoz, hogy sikeres tanulmányi eredményeket érjenek el. Ezek nem azonosak a különböző tudástípusú kompetenciákkal, viszont kiegészítik azokat, hiszen rendelkezhet valaki nagyon jó értelmi képességekkel vagy nagyon erős problémamegoldó készséggel, ha például nincs elég

önbizalma, nem jól osztja be az idejét, vagy hajlamos a halogatásra, az bizony ronthatja az egyébként jó színvonalú teljesítményét. Ezek a jellemzők gyakran szerepet játszanak az idő előtti intézmény elhagyásban, amit csak „lemorzsolódás”-ként szoktak emlegetni.

A kutatócsoportunk egy Európai Unió támogatást élvező (EFOP-3.4.3-16-2016-00014) pályázat keretében foglalkozik ezzel a kérdéssel, jelenleg azt kutatjuk, hogy mik azok a legfontosabb mutatók, amik előrejelzik a tanulmányi sikerességet. Minél több diák vesz részt ebben a vizsgálatban, annál hatékonyabban tudjuk majd biztosítani számukra, hogy tanácsadás vagy tréning formában fejleszthetőek legyenek ezek a képességeik és egyenletes teljesítményt tudjanak nyújtani az egyetemi tanulmányaik során. Ez egy nagyon fontos kutatási terület, ennek az első eredményeiről számoltunk be a Nagygyűlés keretein belül.

Van-e a Társaságban olyan személy, akinek a munkássága erős hatást gyakorolt Önre, esetleg a szakmai tevékenységére?

Igen, természetes, a Pszichológiai Társaságon belül is tudnék megnevezni legalább három olyan mentort, akiről úgy gondolom, hogy a szakmai és a személyes életutamra egyaránt nagy hatást gyakoroltak. Az egyik ilyen személy Prof. Dr. Hunyady György, aki jelenleg emeritus professzor az ELTE-n, és a Társaság alapító tagjai közé tartozott. A kutatói identitásomat nagyrészt arra alapoztam, amit tőle tanultam. Ő indított el az iskolapszichológusi pályán, és segítette témavezetőként doktori munkámat.

Egy másik fontos személy, aki nagy hatást gyakorolt szakmai pályafutásomra, Prof. Dr. Bányai Éva, aki világhírű hipnózis kutató, és egy ideig a Magyar Pszichológiai Társaság elnöke volt. Tőle az egyetemen általános lélektant tanultam. Tanári magatartása, előadásmódja és a tudományhoz való viszonya példaértékű volt számomra. A harmadik személy, akit kiemelnék Prof. Dr. Bagdi Emőke, aki szintén közismert szaktekintély, ő személyiség- és klinikai lélektant tanított nekem még az egyetemen. Az igazság azonban az, hogy nagyon sok embert tisztetek a tudásáért és/vagy az emberi magatartásáért a szakmán belül. Különösen azokat, akik nemcsak az egyéni előrelépésükért, de a szakmai közösségért is sokat tettek és tesznek.

Forrás: SZTE BTK

Cikk nyomtatás

Link küldés

Tetszik 0

Tweet

Kövess minket!
